

và nói :

— Kôlít đã ưng thuận. Con và ông Kevin sẽ ngồi chung xe với ba.

Chu.Ling khoác tay Văn Bình xuống thang gác. Nàng nhí nhảnh như đứa trẻ được lì xì ngày Tết. Văn Bình cũng cười lại song tâm trí chàng lại xao động dữ dội. Công việc của chàng sẽ được hoàn tất nội đêm nay. Máu sẽ đổ. Một số người sẽ nằm xuống. Nhưng máu ai sẽ đổ ? Ai sẽ nằm xuống ? Chàng liếc Chu-Ling bằng đuôi mắt. Trong thâm tâm, chàng cầu mong cho nàng sống. Không phải vì chàng nặng tình với nàng, mà vì chàng thấy nàng không đáng chết. Nghịch cảnh đã biến nàng thành bệnh nhân tình dục, nàng đáng thương chứ không đáng ghét.

Gã bồi «ma cò» ăn lương của KGB vẫn còn nhân nhả ở tầng dưới. Hắn quay lưng đi song Văn Bình biết chắc là hắn không bỏ qua mọi cử chỉ và ngôn ngữ của phái đoàn bác học Trung hoa. Ngay sau khi chàng rời khách sạn, hắn sẽ báo cáo cho Khor rút. Biết đâu Khor rút đã có sẵn tai mắt trong phái đoàn bác học, và đang trưng bầy đợi chàng...

Đoàn xe Mercedes 6 cửa dài ngoằng, và bóng như có thể soi gương, dậu ngoan ngoãn trước lữ quán. Văn Bình đã có nhiều dịp ngự trong xe Pullman 600, loại đắt tiền nhất thế giới nhưng cũng phải chóa mắt vì những thiết trí sang trọng bên

trong chiếc Mercedes 600 dành riêng cho Chu-Yao.

Chiếc 600 này gồm hai hệ thống điều hòa khí hậu, gắn sau của chủ nhân tỏa ra một hơi mát thoang thoảng mùi thơm hoa hồng. Đóng cửa lại, người ở trong xe không nghe tiếng động bên ngoài khiến Văn Bình có cảm giác như lạc vào cõi chân. không thần diệu. Chàng ngồi xuống bên cạnh Chu-Ling, đối diện với Chu-Yao. Nhà bác học trưởng đoàn có vẻ trầm tư mặc tưởng trong khi cô con gái cười nói luôn miệng.

Trong chớp mắt, đoàn xe đã ra khỏi thành phố. Phía trước là một xe bọc thép mở đường. Chạy sau cùng cũng là một xe bọc thép. Trên con đường vắng tanh, tài xế chạy với tốc độ 150 cây số một giờ. Qua những giãy phố sá đồ sộ, đoàn xe ra đến đồng ruộng. Anbanilà xứ có nhiều đồi núi nên mới ra khỏi ngoại ô chừng nửa giờ đoàn xe đã treo giốc, những con giốc ngoằn ngoèo như bầy rắn không lồ đang bò dưới trời khuya tối om.

Vi từ phía tối om, chàng lại không thông thạo đường xá nên chỉ biết là đoàn xe chạy về hướng nam. Đứng 50 phút sau khi chuyển bánh, chiếc Pullman 600 chở Chu-Yao dừng lại.

Phía trước là trạm kiểm soát. Việc kiểm soát giấy tờ chỉ có tính cách thủ tục nên tài xế lại tiếp tục phóng lút ga xăng. 10 phút nữa đến trạm kiểm soát thứ hai. Trạm này tọa lạc trên sườn núi, bên

con đường đèo chật hẹp, chỉ vừa xoắn hai xe hơi chạy song hàng. Văn Bình nhận thấy suốt cuộc hành trình không có một chiếc xe hơi nào chạy ngược chiều. Đường như mặt vụ Sigurimi đã đặt rào cản, bắt mọi loại xe hơi từ phía trước phải đổi đường.

Đoàn công-voa dừng tại trạm kiểm soát thứ hai lâu hơn trước. Rồi tải xế lái sang bên trái, đồ giốc thoải thoải xuống thung lũng. Giàn hỏa tiễn chắc được đặt trong vòng chảo, bốn bề có núi non bao bọc hầu tránh con mắt dòm ngó của phi cơ và vệ tinh thám thính. Văn Bình vụt hiểu tại sao KGB không biết rõ vị trí của giàn hỏa tiễn mặc dầu vệ tinh số viết luôn luôn bay trên không phận Anbani.

Hết đường giốc, xe hơi chạy qua một cánh công lớn thấp đèn điện theo kiểu phòng thủ thụ động, vào một khu cư xá rộng lớn gồm toàn nhà trệt sơn màu sẫm không phản chiếu ánh sáng. Tuy Chu-Yao không giải thích Văn Bình vẫn biết đây là khu cư xá của nhân viên phục vụ tại Trung tâm. Chắc giàn hỏa tiễn được giấu trong hầm núi, bên ngoài không thể nhìn thấy.

Tải xế loanh quanh một hồi rồi đậu trước một tòa nhà lớn, từ phía có tường cao vây kín. Ngoài cửa hai tên lính đội mũ sắt, cầm tiểu liên đứng gác. Văn Bình chỉ thấy một mình chiếc Mercédès của Chu

Yao rẽ vào trong sân còn những chiếc khác phóng thẳng. Lúc xuống xe chàng dụng toán vệ sĩ lực lưỡng ngồi trong hai chiếc díp mũi trần, hầu hết đều là người Tàu. Có ba người Anbani, chắc là nhân viên của tướng Kôlit.

— Đường như họ đã quen với bệnh yếu dương bốc đồng của Chu-Ling nên không ai để ý đến chàng. Không ai chào chàng, cũng không ai ngó chàng, họ coi như chàng không có. Tuy nhiên, chàng thừa biết là toàn thể đều liếc trộm chàng. Sở dĩ họ tảng lờ vì sợ phật lòng Chu-Ling. Nhưng họ vẫn có nhiệm vụ theo sát chàng từng bước.

Toán vệ sĩ chia nhau án ngữ mọi lối ra vào của tòa nhà trệt, trong khi Chu-Yao mở cửa sắt bước vào gian phòng rộng la liệt máy móc điện tử. Chu-Yao nhìn đồng hồ tay rồi dặn con gái :

— Ba sẽ làm việc ở đây cho đến sáng. Con dẫn ông Kevin sang phòng bên.

Nàng hôn trán cha, giọng nũng nịu :

— Ba có phiền lắm không?

Chu-Yao đáp :

— Nếu phiền, ba đã không cho phép ông Kevin cùng đi với con. Hiện tại cũng như trong tương lai, ba sẽ làm bất cứ việc gì miễn hồ con được sung sướng.

Phòng bên được trang hoàng tối tân, với hai tủ

lạnh lớn kê sát tường và một giầy giường sắt trải khăn trắng, có lẽ đây là nơi tạm nghỉ của nhân viên trong căn cứ. Chu-Ling lui húi lục tủ lạnh lấy rượu và bánh xăng-uych. Văn Bình ngồi xuống ghế, giả vờ dựa lưng hút thuốc lá để quan sát quanh phòng. Cho đến phút này chàng cũng chưa hiểu tại sao chàng lại có thể lọt vào một căn cứ tối mật Anbani. Mọi việc đã xảy ra quá dễ dàng nên chàng tưởng là giấc mộng. Chàng lại có linh tính tất cả sự khả ái của Chu-Yao chỉ là cạm bẫy. Y cho chàng đến đây là vì Chu-Ling yêu cầu, song y không thể cho chàng trở về. Y coi chàng là trò chơi cho con gái, và sau con trụy hoan, Chu-Ling chán ngấy, y sẽ sai vệ sĩ thủ tiêu chàng để bảo vệ bí mật.

Đột nhiên, chàng nghe tiếng động. Nghe hơi gió sau lưng, chàng vội thụp đầu né tránh, song ngọn roi cao su bọc chì đã quất trúng gáy chàng. Chàng khuyu xuống. Chu-Ling quay lại song một khẩu lệnh khờ khan và dữ dằn đã cất lên :

— Cô phải đứng yên. Súng này đã nạp đạn. Nếu cô kêu lên hoặc có cử chỉ kháng cự tôi sẽ bắn chết.

Văn Bình không ngạc nhiên khi nhận ra Khorút. Chu-Ling đặt chai rượu xuống bàn, mặt tai mét.

— Ông là ai ?

Khorút nhún vai :

— Tôi là nhân viên KGB.

— Ông làm cách nào lọt được vào đây ?

—Ồ, giản dị lắm. Tôi nằm trong cốp xe Pullman của cô.

— Bọn vệ sĩ của ba tôi đang gác ở ngoài, tôi chỉ la lên là họ chạy vào. Ông nên để cho chúng tôi yên. Đêm nay, tôi không thích nhìn máu đỏ.

— Cô đừng kêu vô ích. Vì trong số nhân viên Sigurimi đứng ngoài hành lang đã có những đồng chí của tôi. Chúng tôi đã bố trí chu đáo. Cho dầu bọn vệ sĩ ủa vào cũng không dám đụng đến tôi. Vì họ sợ tôi bắn cô. Tôi biết là họ không dám giết chuột sợ bẻ lọ quý.

— Ông muốn gì ?

— Muốn cô gọi ba cô vào đây.

Văn Bình đã đứng dậy. Khorút quả là võ sĩ thiện nghệ về môn đánh roi cao su. Hắn chỉ cần một ngọn roi nhẹ đủ làm chàng é ẩm châu thân. Khorút đã nhắm đúng huyết kôchu, huyết chết, gần đốt thứ nhứt của xương sống. Thừa cơ xuất kỳ bất ý, hắn điều khiển ngọn roi một cách chính xác, roi gọn vào giữa huyết kôchu. May mà Văn Bình đã tập luyện được mình đồng da sắt, và nhất là thay đổi vị trí của các huyết đạo trên người, nếu không chàng đã mạng vong,

Như vậy có nghĩa là Khorút quyết giết chàng, nếu không cũng làm chàng trọng thương. Vì trái chanh đã được vắt nước, đến lúc phải bỏ vỏ...

Khorút nhìn Văn Bình bằng cặp mắt ngạo nghễ. Hắn không ra roi thêm nữa vì hắn biết từ chi chàng còn hải hoải. Thấy Văn Bình vịn tay vào tường để giữ thăng bằng, hắn cười nhạt :

— Anh là người có võ công siêu đẳng nên mới giương dầy được như vậy sau khi lãnh đòn vào huyết kôchu. Nhưng tôi cũng cần nói thêm cho anh biết rằng võ công của anh đã trở thành đồ bỏ. Vì sau lưng anh tôi đã thủ sẵn một cây tiêu liên.

Văn Bình nhìn ra góc tường. Khorút nói không sai : một nhân viên KBG đang chĩa khẩu súng máy sô viết đen sì vào ngực Văn Bình. Chu-Ling lớn tiếng :

— Các ông có bỏ súng xuống không ?

Khorút gật gù :

— Cô hãy mời ba cô vào đây rồi tôi sẽ tuân theo lời cô. Cô muốn gì tôi cũng thỏa mãn.

Chu-Ling suy nghĩ một phút rồi tiến lại cửa. Khorút mở hé, nâng lo đầu sang phòng bên, kêu :

— Ba ơi, ba ?

Chu-Yao vừa mở va-li lấy giấy tờ để xuống bàn thì nghe con gái gọi. Tuy bị quấy rầy, y vẫn tươi tỉnh :

— Ba sắp phải làm việc. Con cần ba điều gì ?

— Mời ba sang đây với con, có chuyện rất gấp.

Chu-Yao mới bước khỏi ngưỡng cửa, Khorút đã hát hàm:

— Chào ông:

Chu-Yao sững sốt :

— Anh là ai ? Anh vào phòng này làm gì ? Anh có biết là nhân viên vô phận sự không được phép vào trong phòng này không ?

— Biết lắm chứ. Vì tôi là sĩ quan KBG.

— Sĩ quan KBG ? Anh điên hả ? Làm gì có KBG ở đây ... Đề tôi gọi vệ sĩ tống anh ra ngoài.

— Ông đừng lộn xộn nữa. Một lần nữa tôi nhắc lại, tôi là sĩ quan KBG, nếu chưa tin ông cứ hỏi Kevin thì biết.

— Kevin cũng là...

— Không, ông ta hơi khác tôi, tuy cũng làm nghề như tôi. Ông ta là sĩ quan gián điệp. Nhưng lại là gián điệp C.I.A.

Chu-Yao dụi mắt như đang mơ ngủ :

— Trời ơi, anh là KGB còn Kevin là C.I.A. Tại sao KGB và C.I.A. lại vào được trung tâm tối mật này ?

Khorút cười nhạt :

— Vì sở Sigurimi của tướng Kôlit là một tổ chức gồm toàn trẻ nít, ông hiểu chưa ?

Chu-Yao nổi nóng :

— Yêu cầu anh giữ lễ độ,

Khorút vẫn cười nhạt :

— Vàng, đối với ông là người lớn tuổi lại là khối óc khoa học kỳ tài tôi xin hết sức lễ độ.

Nhưng tôi không thể làm như vậy đối với ái nữ Chu-Ling kiều diễm của ông.

— Đồ khốn. Anh chạm đến con tôi, tôi sẽ liều chết với anh. Anh phải biết rằng tôi quý con gái tôi hơn mạng tôi nữa. Tôi có thể làm bất cứ việc gì để bảo vệ con gái tôi.

— Việc gì ấy, tôi đang yêu cầu ông làm đây. Nếu ông bằng lòng, tôi sẽ để ông và con gái ông tự do. Ngược lại, tôi sẽ bắn Chu-Ling chết trước mặt ông.

Chu-Ling bước lại gần Khorút giọng đe dọa :

— Đây, anh bắn đi ? Tôi thách anh bắn đấy ! Gã cầm tiểu liên ở góc tường quát :

— Ngậm miệng lại.

Chu-Yao bảo con gái :

— Con đừng yên cho ba điều đình. Ba không cho phép họ đụng đến con đâu.

Khorút nói :

— Lấy danh dự sĩ quan KGB, tôi xin đảm bảo với ông là chúng tôi không khi nào có thái độ sàm sỡ với cô Chu-Ling. Tuy nhiên, dè dặt lại, ông phải giúp chúng tôi ngăn chặn kế hoạch «Hỏa thần» được thực hiện.

Chu-Yao há hốc miệng, vô cùng kinh ngạc :

— Kế hoạch «Hỏa thần» ? Trời ơi. KGB cũng biết có kế hoạch Hỏa thần ư ?

— Vì biết nên tôi mới lặn lội từ Mạc tư Khoa

đến đây. Chúng tôi đã biết hầu hết chi tiết. Lẽ ra chúng tôi tố cáo trước dư luận quốc tế nhưng lại sợ các ông chối tội và nói là chúng tôi ngậm huyết phun người nên mới tìm cách bắt quả tang. Kế hoạch «Hỏa thần» là kế hoạch bí mật được hai chính phủ Bắc Kinh và Tirana soạn thảo, nhằm bắn một hỏa tiễn gắn đầu đạn nguyên tử đến một thành phố Tây-Âu, sủi Liên xô và Hoa kỳ đánh nhau, khơi ngòi đại chiến thứ ba. Nếu tôi không làm, thì trong lúc này nhân viên phụ tá của ông đang sửa soạn gắn đầu đạn tại giàn phóng cách đây 3 cây số. Ông là trưởng đoàn, ông hãy ra lệnh cho họ ngưng lại và phá hủy giàn tên đạn.

— Tôi chỉ thừa hành chỉ thị của cấp trên, tôi không thể...

— Cho dầu ông không nghe tôi, cứ ra lệnh cho nhân viên khai hỏa, thì kế hoạch «Hỏa thần» vẫn thất bại, không những thế Anbani còn phải chịu hậu quả tai hại về bụi phóng xạ nữa. Vì các giàn hỏa tiễn trên đất liền, và trên mặt biển vây quanh cộng hòa Anbani, đã được Liên Xô bố trí sẵn sàng. Hỏa tiễn nguyên tử mà Trung hoa cung cấp cho Anbani chưa kịp rời khỏi giàn phóng thì đã bị bắn tan nát, bụi phóng xạ sẽ rơi xuống thành phố. Đó là chưa nói đến hậu quả chính trị và ngoại giao trên thế giới nữa.

Chu-Yao đứng lặng giữa phòng, vẻ mặt suy